

BERTÓK LÁSZLÓ

Idő után

*Lassabban dolgozik, lassabban
mint szeretne s mint szokott,
mintha valahol otthagyt, vagy
ottfelejtett volna valamit, ami
a normális működéshez
elengedhetetlen, s nem tudná
eldönteni, hogy visszamenjen-e,
sőt, hogy visszamehetne-e érte,
vagy várjon, amíg valaki utána
hozza, esetleg magától
eléje sodródik, miközben „minden
folyik”, csak folyton marad az
alján valami, s egyre nehezebb
csinálni is, abbagyni is. Hiába
jutnak eszébe húsz, harminc
évvel ezelőtti szitakötőszárnyú
öreg költők, akik ilyenkor
megrezzentek csak és hipp-hopp,
húsz, harminc évvel ezelőtti
önmagukban landoltak, s a két
időpont között ugyanolyan hosszú
volt az út oda, mint vissza, csak a
testüket kellett kiiktatni, csak a
pillanatot kellett összegyűjteni és
elhajítani, mint a papirozt. Neki
ólommá lesz a szárnya, fölizzik,
elég, ha visszafelé száll, s jobb*

*megfordulnia a tengelye körül vagy
helyben szaladnia, könnyebb előre
elmozdulnia, mint emlékeznie,
sopánkodnia, netán utánoznia a
nyitott ablakon át ki-be röpködő
önfeledt, öntelt, húsz, harminc évvel
fiatalabbakat, vagy az ablakkal a
testükön le-föl futkosó rendíthetetlen
nemzedéktársait. Elmarad, félbemarad,
el sem kezdődik, idő után készül el,
amitől, ha pontosan akar fogalmazni,
az élete függ. Mintha ekképpen
kapna valamennyi esélyt még,
hogy a kész dolgok mulandóságán
elgondolkozzék.*

A végtelen ha kell ha nem

*A valamennyi változat
vagy legalábbis valamenny
az ez kihív az befogad
a nyüzsög minden mintha fenn*

*A lüktetés hogy annyi csak
hogy sorban és hogy melyiken
a kimarad ha kimarad
a benne lesz a többiben*

*Az egyetlen hogy része vagy
az önmagában semmi sem
az összes hogy szavak szavak
a súly csöndje a nyelveden*

*A tűz a kalapács alatt
a végtelen ha kell ha nem*